



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2311/2023
12.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Мирков, адвокат из ..., против тужене Месне Заједнице „Вељко Влаховић“, Зрењанин, коју заступа пуномоћник Љубомир Ђулинац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 105/23 од 14.03.2023. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 105/23 од 14.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 105/23 од 14.03.2023. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Зрењанину П1 677/2022 од 07.12.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 1. став 1. анекса I уговора о раду бр. ... од 01.10.2013. године у делу којим је предвиђено да коефицијент, као елемент плата, садржи додатак на име регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада, као и члан 10. којим је предвиђено да запослени има право на накнаду трошкова за регрес и коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада, који су садржани као елемент плата у коефицијенту. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 1. анекса II уговора о раду бр. .../... од 27.01.2015. године у делу којим је предвиђено да коефицијент, као елемент плата, садржи додатак на име регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужили на име стицања без основа исплати 707.535,00 динара са законском затезном каматом од правноснажности до исплате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 105/23 од 14.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20 и 10/20 - други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, правноснажном пресудом на основу признања, о захтеву тужиле је одлучено на основу одредбе члана 348. Закона о парничном поступку. Овим процесним законом су регулисана правила одлучивања о тужбеном захтеву који је тужени признао и доношење пресуде на основу признања, која није резултат контрадикторног расправљања о захтеву истакнутом у поступку. Према овим процесним правилима, пресуда на основу признања се не може побијати због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом и то искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Следом изнетог, применом овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се управо указује наводима ревизије туженог у погледу услова за доношење пресуде на основу признања, која се према процесним правилима не може побијати ни због погрешне примене материјалног права. Осим тога, због битне повреде одредаба парничног поступка, посебна ревизија се не може дозволити, јер није прописана као разлог за изјављивање ревизије применом члана 404. став 1. ЗПП. Приликом одлучивања, Врховни суд је имао у виду и решење Апелационог суда у Новом Саду које је приложено уз ревизију, али налази да је оно без утицаја на другачију одлуку о испуњености услова из члана 404. ЗПП, с обзиром да се њим правноснажно не окончава поступак, већ се ради о решењу којим је укинута првостепена одлука, што не упућује на закључак да је у приложеној одлуци изражено коначно прихваћено становиште које је супротно побијаној одлуци.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.10.2022. године. Предмет тужбеног захтева је да се утврди да су ништаве одредба члана 1. став 1. и члана 10. анекса I уговора о раду од 01.10.2013. године и члана 1. анекса II уговора о раду од 27.01.2015. године, а којим анексима је измењен део уговора о раду који се односи на коефицијент плате, као и исплате на име стицања без основа.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиља тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ да се утврди да су ништави анекси уговора о раду којим је измењен део уговора о раду који се односи на коефицијент плате, то ни ревизија тужене није дозвољена.

У односу на одлуку у делу којим је одлучено о стицању без основа, вредност побијаног дела правоснажне пресуде износи 707.535,00 динара. Како је у наведеном делу реч о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, ревизија ни у овом делу није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић